

Rot., *Recent.*, arg. cap. *Quæ a jure* 28, De reg. jur., in 6, ibi: « Quæ a jure communi exorbitant, nequaquam ad consequentiam sunt trahenda. » Tum quia in dubio textus est intelligendus juxta rubricam, sub qua existit, cum unusquisque textus congruis subdat titulis; arg. l. *Dedit nobis* 3, § 13, *Si quid autem*, et § 18, *Si vero*, cum similibus: « Rubrica autem concilii est *De regular.*, qualis non est, qui adhuc existit in sæculo, quamvis religionem ingredi intendat, adeoque, » etc. Tum etiam quia dictum c. 16, sess. xxv, est continuativum cap. 15 immediate antecedentis, ut patet ex illa particula *quoque* sub initio posita, ibi: « Nulla quoque renuntiatio, » cujus dictionis natura est copulare sequentiam antecedentibus; arg. § 7, *Prætorum quoque*, tit. 2 *Institutionum de jure naturali*. Cap. autem 15 immediate præcedens expresse agit de solis novitiis, ut clare patet ex textu, adeoque etiam de solis novitiis est intelligendum dict. cap. 16 immediate sequens, per illam particulam *quoque* cum antecedenti copulatum.

(41. Unde hanc sententiam mordicus tueretur Fagnan. in cit. cap. *Statuimus* 23, De regularib., a n. 42 ad 47, ubi testatur eam contra Navarr. sæpius probasse sacram congregat. Concilii; aliquando enim, dicit ipse, censuit d. cap. 16, sess. xxv, *De regularibus*, sibi locum non vindicare in donationibus factis ante susceptum habitum probationis, sicuti etiam reperitur adnotatum in calce prædictorum *Consil.* Navarr. 81 et 82; et alias consulta: « An illud caput comprehendat renuntiationes factas ante ingressum, illius tamen contemplatione. » Respondit: « Non comprehendere renuntiationes factas ante ingressum, hoc est ante habitus susceptionem. » Quinimo præsuppositis duabus congregationis declarationibus super dict. cap. 16, altera, quod minime infringantur renuntiationes factæ ante ingressum probationis, altera, quod ex eo decreto renuntiationes factæ in ipso ingressu non valeant; quæsitum est: « An, cum Clarix Buccapadulia renuntiaverit bonis tam paternis, quam maternis eadem die, qua ingressa fuit monasterium, prædicta ejus renuntiatio sufficiat, an nova requiratur ante professionem, juxta formam a concilio præscriptam? » Die 22 Junii 1613, sac. congr. censuit Decretum d. cap. 16: « Non vindicare sibi locum in renuntiationibus factis ante actum, seu momentum susceptionis habitus, ac propterea ex eo decreto superscriptam renuntiationem non esse nullam. » Sic ad litteram refert Fagnan., *loc. cit.*, n. 47.

(42. Novitii sine solemnitatibus a concilio in d. cap. 16 requisitis, possunt valide et licite facere modicas eleemosynas, et modicas donationes Deo, seu B. Mariæ, vel sanctis, quia in similibus modicis eleemosynis et donationibus, respectu honorum, et facultatum novitii, cessat finis prohibitionis concilii, nempe: « Ne hac occasione discedere nequeat. » Garcias, Azorius, Lezana, Tamburin. Sanchez, Peregrin., et alii citati,

et secuti a Barboza *supra d. sess.* ii, cap. 16, n. 7 et 8.

(43. Renuntiatio facta ad favorem Patrum societatis Jesu per novitium inter Patres dictæ Societatis est valida, non obstante, quod non fuerit facta cum licentia episcopi. Sic decisum fuisse in *Neapolitana* 20 Martii 1621, referunt Sellius in *Selectis canonic.*, cap. 19, n. 15, et Barbosa, *super Trident.*, d. sess. xxv, cap. 16, n. 19.

(44. Imo novitii Societatis Jesu possunt renuntiare bonis in favorem societatis, vel cujuscunque, non servata forma concilii, vel expectato bimestri proximo ante professionem. Aldanus enim in *Compend. canonic. resolut.*, lib. i, tit. 16, n. 10, et Barbosa, *loc. cit.*, n. 41, referunt fuisse decisum, quod Patres Societatis Jesu dicto decreto concilii non solum excepti sunt quoad emittendam professionem, sed etiam quoad obligationes, et renuntiationes, adeo ut hæc etiam ab eorum novitiis quancunque, et sine cujusvis licentia factæ, nullitati dicti decreti minime subjaceant.

(45. Novitii Societatis Jesu, qui post vota simplicia, ante tamen solemnem professionem, a dicta Societate ab ejusdem præposito generali, juxta facultatem sibi a Sede Apostolica concessam, dimittuntur, nulla ab eadem Societate debentur alimenta, aut congrua sustentatio, licet, dum in ea viverent, titulo religiosæ paupertatis ad sacros etiam presbyteratus ordines promoti fuerint. Sic novissime statuit Benedictus XIII, constit. 43, incip. *Injuncti Nobis*.

(46. Novitius habens beneficium ecclesiasticum, nequit illud renuntiare, non servata solemnitate a concilio requisita. Sic declaravit sac. congr. Concilii apud Fagnan., in c. *Statuimus* 23, De regularib., n. 19, et Mathæuc., *Officialis curiæ*, cap. 43, n. 31, et tenet Flaminius, *De resignat. benefic.*, lib. iii, q. 13, a n. 4; Sperell., dec. 17, n. 49; Novar., in *Lucerna regular.*, verb. *Renuntiatio bonorum*, n. 4; Tamburin., *De jure abbatum*, tom. III, disput. 6, q. 10, n. 3; Suarez, tom. III *De religion.*, lib. v, cap. 16, n. 12; Sanchez, *Lib. moral.*, cap. 5, n. 38; Majol., Campanil., Azorius, Molfesius, Caval., Miranda, et alii plures apud Barbosam *super Tridentin.*, *loc. cit.*, n. 13, quamvis ipse cum Garcia teneat contrarium.

(47. Donatio facta a novitio cum solemnitate a concilio requisita, ad hoc, ut sit firma, requiritur, ut professio sit valida; Sanchez, lib. vii *Moral.*, c. v, n. 55; Lezana, Tamburin., Peregrin., Bartholomæus a S. Fausto, Peyrin. citati, et secuti a Barboza, *loc. cit.*, n. 15. Unde, si novitius ad sæculum redeat, vel forte moriatur ante factam validam professionem, donatio irrita est. Barbosa, *De offic. et potest. episcop.*, part. iii, allegat. 99, n. 11, et *loc. cit.*, n. 15, cum Navarr. Sanchez, Passarel., Bartholomæo a S. Fausto, Hoded., Fr. Emman., Peyrin., Bartholom. de Vecchis, Peregrin., ibi citatis, Fagnan., in cit. cap. *Statuimus*, n. 35 et 36, ubi refert sic fuisse decisum a sacra congregatione Concilii.

(48. Ratificata vero professione, si illa nulliter emissa fuerit, censetur quoque renuntiatio ratificata, et valida, dummodo in ratificatione expresse non declaret, se nolle denuo bonis renuntiare. *Vide infra* n. 65; Barbosa, *loc. cit.*, n. 16, cum Aloysio Riccio, Tamburin., Sanchez, Peregrin., ibi citatis.

(49. Novitius, si, servata solemnitate concilii, renuntiaverit legitimam, et, emissa professione, sit factus episcopus, recuperat jus succedendi in d. legitima etiam quoad renuntiata, ad favorem lamen suæ Ecclesiæ. Sic decisum fuisse sub die 11 Januar. 1631, referunt Aldan. in *Compendio canonic. resolut.*, lib. ii, tit. 9, n. 10, et Barbosa *supra concil.*, *loc. cit.*, n. 17.

(50. Novitius potest revocare testamentum a se factum, sive ante, sive post ingressum religionis, et durante novitiatu aliud condere. *Communis*. (51. Novitius in testamentum nihil potest sibi reservare ad effectum testandi de illo post professionem, quia per professionem sibi admittit omnem facultatem testandi. *Communis*, et sic expresse statuit sac. congr. Concilii in *Neapolitana* 5 Julii 1628, respondens non sustineri reservationem de aliquibus bonis sibi factam a quodam milite Hierosolymitano in renuntiatione facta bonorum ante professionem, sub prætextu, ut de reservatis testari posset; apud Barbos., *super Trident.*, *loc. cit.*, num. 22.

(52. Potest tamen novitius in suo testamento præcipere, ut aliquid ex ejus bonis, etiam post suam professionem, quotannis expendatur in pios usus, seu quod alicui solvatur annuum legatum, vel ne quid de eis alienetur, et hujusmodi; tatis enim dispositio, cum sit facta in tempore, quo ipse libere poterat disponere de suis bonis, valet pro semper quoad licite in ea disposita. *Communis* cum Fagnan., lib. ii *Decretal.*, cap. *In præsentia* 8, De probationibus, n. 13.

(53. Novitius, si ante professionem testari omittat, succedit in ejus bona, actiones, et jura monasterium, si sit capax bonorum. *Authent. De monachis*, § *Illud quoque*, *Authent. Ingressi*, Cod. *De sacrosanctis eccles.*; cap. *Quia ingredientibus* 7, cap. *Perlatum est* 8, cap. *Si qua mulier* 9, caus. 19, qu. 3; cap. *In præsentia* 6, De probationibus, cum similibus; si autem monasterium sit incapax successionis, uti religio nostra sephica, succedunt consanguinei ab intestato. *Communis*.

(54. Post professionem emissam non potest religiosus testamentum ante professionem factum revocare. *Communis*, arg. c. *Quia ingredientibus* 2, De testam., c. *Non dicatis* 11, caus. 19, qu. 1, cap. *Quia ingredientibus* 7, caus. 26, qu. 3; *Authent. Ingressi*, Cod. *De S. S. Eccl.*, cum similibus. (55. Potest tamen testamentum suum ante professionem factum declarare, præcipue si testamentum dubiæ et obscuræ voluntatis interpretatione indigeat, ipseque religiosus declarationem verbis convenientem proferat. Sanchez, lib. vii *Moral.*, c. 11, n. 16; Gozzadin., *consil.* 41, n. 15, 16, 17; Fr. Emmanuel, t. III, qu.

69, art. 3; Reginald., lib. xviii, c. 27, n. 397; Moneta, *De commut. ultim. volunt.*, c. 5, q. 1, n. 14; Barbosa, *sup. Trid.*, *loc. cit.*, n. 12; cum aliis ibi citatis contra Covarruv., in cap. 2, *De testam.*, n. 5, et 9; Mirandam., in *Manual. prælator.*, tom. 1; q. 23, art. 10; Navarr., in c. *Non dicatis* 11, caus. 12, qu. 1, existimantes, non posse religiosum profectum testamentum ante professionem a se factum post professionem declarare.

(56. Monasterio nihil, exceptis victu et vestitu, potest tribui a parentibus vel propinquis, aut curatoribus novitii ex bonis ejusdem novitii, sub pœna excommunicationis incurrendæ a dantibus, et accipientibus, textu expresso in concilio Tridentino cit. sess. xxv, *De regularibus*, c. 16, ibi: « Sed neque ante professionem, excepto victu, et vestitu novitii, vel novitiæ illius temporis, quo in probatione est, quocunque prætextu a parentibus, vel propinquis, aut curatoribus ejus monasterio aliquid ex bonis ejusdem tribuatur; ne hac occasione discedere nequeat, quod totam, vel majorem partem substantiæ suæ monasterium possideat; nec facile, si discesserit, id recuperare possit: quin potius præcipit sancta synodus sub anathematis pœna dantibus, et recipientibus, ne hoc ullo modo fiat; et ut abeuntibus ante professionem omnia restituantur, quæ sua erant. » Fagnan., in cit. cap. *Statuimus*, n. 49 et 50, et alii communiter.

(57. Imo sub eadem pœna neque potest aliquid dari, et recipi ex bonis propriis parentum vel consanguineorum. Quamvis enim concilii verba videantur restricta ad bona ipsius novitii, tamen proposito dubio: « An, quod disponitur cap. 16, sess. xxv, *De regularibus*, ne de bonis puellæ aliquid monasterio ante professionem tribuatur sub pœna anathematis, habeat locum, etiamsi aliquid tribuatur non ex puellæ propriis bonis, sed parentum, vel consanguineorum? » Sacra congreg. censuit « habere locum. » (58. Sic refert Fagnan., *loc. c.*, n. 55. Unde pater nequit dare paramentum altaris religioni, ubi ejus filius est in novitiatu; sic fuisse decisum 22 Aug. 1617, refert ex Sellio Barbosa, *loc. cit.*, n. 45. (59. Insuper neque novitius potest in ingressu aliquid donare monasterio, etiamsi sit sui juris, et non habeat parentes; proposito enim dubio: « An, si novitius sit sui juris, et non habeat parentes, possit in ingressu religionis præter victum aliquid donare religioni amore Dei? » Sac. congr. censuit « non posse, ex verbis expressis » d. cap. 16, ita refert Fagnan., *loc. cit.*, n. 56.

(60. Excommunicatio lata a concilio Tridentino in dantes, et accipientes aliquid ante professionem Novitii non incurritur ipso facto, nec est Sedi Apostolicæ reservata. Sic declaravit sac. congr. Concil., teste Fagnano, *loc. cit.*, num. 59.

(61. Pacta seu conventiones, quibus regulares utriusque sexus exigunt a parentibus novitii seu novitiæ aliquam pecuniæ summam convivii causa, tempore ejus vestitionis vel professionis, prohibentur sub

pœna excommunicationis ipso facto incurrendæ, et Papæ reservatæ, textu expresso in Extravag. *Sane 1, De Simonia*. (62. An autem hujusmodi pacta sint etiam comprehensa in d. cap. 16 concilii Tridentini? « Sacra congr. censuit decretum d. cap. 16 ad hunc casum non pertinere, sed id prohiberi constitut. Urbani IV quæ incipit: *Sane*. Cæterum, quia ex consuetudine Mediolanensi recepta, et a bonæ mem. cardinali S. Praxedis tolerata, passim hujusmodi convivia exhibentur, consultius putavit, nihil responderi. » Sic refert Fagn., *loc. cit.*, num. 58. (63. Ast vide verb. MONIALES, art. 2, a n. 52 ad 63; verb. SIMONIA art. 1, a n. 20 ad 27.

(64. Monialibus prohibitum est dotes accipere ante professionem novitiarum, etiam sub nomine depositi, quamvis præstetur cautio de illis restituendis, professione non secuta. Sic colligitur ex cit. cap. 16 Tridentini, et expresse declaravit sac. congr. apud Fagnan., *loc. cit.*, num. 15.

(65. Hinc improbatur cautela, ut depositarius totum, quod in depositum recipit, monasterio consignet ante novitiarum professionem; orta enim dubitatione, an cautela adinventaa monialibus civitatis Alexandrinæ, ut quando aliqua puella monasterium ingreditur, depositum dotis prius fiat, et deinde omne id, quod in depositum recipitur, totum depositarius ipsi monasterio ante professionem consignet, sit contra dispositionem concilii Tridentini cap. 16, sess. xxv, *De regularibus*, vers. *Neque ante professionem*? Sac. congregat. censuit « decretum concilii dict. cap. 16 non prohibuisse quidem hujusmodi depositum, sed quod pecuniæ sic depositæ dentur monasterio directe, vel indirecte, et in specie modo hic descripto, videri omnino prohibuisse. Et licet alias sacra congregatio in casu Neapolitano visa fuisset sentire posse dari, præstita idonea cautione bancaria, tamen nunc censuit non scribendum amplius in futurum secundum illam sententiam, sed secundum islam posteriorem, ut nullo modo detur monasterio, nec cum deposito, nec sine. » Sic refert Fagnan., *loc. cit.*, n. 53.

(66. Novitio egredienti, vel ejecto restitui debent omnia bona, quæ secum tulit, nec quid minimum ex eis retinere possunt superiores regulares: quod, ut recte fiat, episcopus potest etiam per censuras ecclesiasticas, si opus fuerit, eos ad id compellere; textu expresso in concilio Tridentino, d. cap. 16, ibi: « Abeuntibus ante professionem omnia restituantur, quæ sua erant; quod ut fiat, episcopus, etiam per censuras ecclesiasticas, si opus fuerit, compellat. »

(67. Imo novitio exeunte, aut decedente ante secutam professionem, nec retineri possunt per monasterium bona ipsi donata, etiam servata solemnitate, et forma concilii. Cum enim duo novitii religionem ingressi, bona suo monasterio servata forma concilii, donassent posteaque uterque decessisset, sed alter revocata, alter vero non revocata donatione. Fuit dubitatum an monasterium posset retinere bona saltem illius qui do-

nationem non revocavit? Sacra congregatio Cardinalium concilii Tridentini interpretum censuit « neutrius bona posse retineri per monasterium, cum, non secuta professione, nulla fuerit renuntiatio. » Sic refert Fagn., in cit. cap. *Statuimus 23, De regularibus*, n. 36.

(68. Habitus tamen religionis non est restituendus novitio exeunti, sed illius pretium. Sic decisum fuisse a sac. cong. Concil. referunt Novarius, in *Lucerna regular.*, verb. *Habitus*, n. 6; Lezana in *Summa qq. regular.*, tom. I, cap. 25, n. 38; Barbosa, *super Trid.*, *loc. cit.*, n. 54, in *Summa Apostolic. decis.*, verb. *Habitus*, n. 9, et *De officio et potest. episc.*, allegat. 101, n. 93.

(69. Novitius sponte, vel coacte egrediens tenetur solvere expensas in sui victum, vestitum, et in alia necessaria, ac consueta a monasterio factas, si de earum solutione pactum intercesserit inter novitium et monasterium, aut exstet legitima consuetudo eas solvendi. *Communis*, arg. concil. Trid., cit. sess. xxv, cap. 16, *De regularibus*, ubi prohibetur aliquid dare, vel accipere de bonis novitii, « excepto victu et vestitu, » adeoque cum ex concilio liceat aliquid dare, et accipere pro victu, et vestitu, potissimum erit obligatio dandi, ubi intercesserit pactum; argum. cap. *Antigonus 1*, et cap. *Qualiter 3, De pactis*, et ubi adsit legitima consuetudo, arg. cap. *Cum tanto 2, De consuetudine*. (70. Non tenetur tamen novitius solvere dictas expensas, ubi non intercesserit tale pactum, aut non exstet talis legitima consuetudo, ut in nostra religione de corpore observantiæ et Capuccinorum, ubi nihil recipitur, nec potest recipi pro alimentis, et similibus a novitiis, ut recte observat Matthæuce., *Officialis curiæ* cap. 34, n. 30, et alii passim.

(71. Dos novitiæ decedentis ante professionem debet hæredibus restitui una cum fructibus, deducto tamen illius victu, et vestitu. Cum enim dubitatum fuerit: « An si mulier ingressa monasterium intra tempus probationis decedat, dos soluta, ejus hæredibus una cum fructibus, si quos Monasterium percepisset, restitui debeat? » Sac. cong. censuit, « ita debere, deducto tamen victu et vestitu novitiæ. » Sic refert Fagnan., *loc. cit.*, n. 38.

(72. Imo hoc etiam procedit, non obstante pacto, ut, si puella post annum decesserit, facta, vel non facta professione, dos monasterio acquiratur. Proposito enim dubio de quadam puella, quæ monasterium ingressa est cum pacto, ut, si infra annum moreretur, dos restitueretur dotantibus, si vero post annum, facta, vel non facta professione, acquireretur monasterio, stetit ibi per annum, et menses cum velo albo, in quo incedunt novitiæ, cum tamen professæ ingedant cum nigro, et nulla facta expressa professione, postea decessit. Sac. congr. censuit, « secundum ea quæ proponuntur, dolem esse restituendam hæredibus defunctæ. » Sic refert Fagnan., *loc.*

cit., sub num. 38. Vide verb. MONIALES, art. 1, a num. 98 ad 100.

(73. Licentia episcopi, seu ejus vicarii requisita pro renuntiatione faciendâ a novitio intra duos menses proximos ante professionem debet intervenire in ipso actu renuntiationis. Rota in *Romana Fideicommissi 15 Novembris 1624*, coram Reumboldo; Barbosa *supra concilium Trident.*, cit. sess. xxv, cap. 16, *De regularibus*, num. 33, et alii communiter.

(74. Episcopus confirmatus nondum consecratus potest concedere in sua diocesi novitio talem licentiam ad renuntiamdum. Barbosa, *l. c.*, n. 24, et *De offic. et potest. episc.*, part. III, allegat. 99, n. 3; Peregrin., in *Constit. cleric. regul.*, part. II, c. 1, lit. C, § 25; Sanchez, lib. VII *Moral.*, cap. 5, n. 66, et alii passim.

(75. Archiepiscopus, licet pallium nondum receperit, potest hujusmodi licentiam in sua diocesi concedere. Barbosa, *l. c.*, num. 23, et cit. allegat. 99, num. 5; Peregrin., *l. c.*, § 26; Sanchez, *l. c.*, num. 66, et alii communiter.

(76. Capitulum, sede vacante, seu vicarius capitularis potest eandem licentiam concedere. Barbosa, *l. c.*, num. 26; Sanchez, *l. c.*, n. 67; Tamburin., *De jure abbat.*, tom. III, disp. 6, q. 10, n. 3; Bartholom. a S. Fausto, in *Thesaur. religiosorum* lib. V, quæst. 195; Peregr., *l. c.*, et alii.

(77. Abbates et alii prælati habentes jurisdictionem quasi episcopalem, nullique episcopo subjecti, possunt in suis diocesi hanc licentiam concedere. Barbosa, *loco citato*, num. 27; Sanchez, *loco citato*, num. 68; Bartholomæus a S. Fausto, *loco citato*, quæst. 196; Bartholomæus de Vecchis, in *Praxi observanda in admittendis ad religionis statum novitiis*, disputat. 8, dub. 2, num. 2; Peregrin., *loco citato*, § 27, et alii passim.

(78. Prælati regulares non possunt hanc licentiam concedere etiam in monasteriis exemptis et sibi subjectis quia concilium Tridentinum, *l. c.*, solum episcopi licentiam ad hanc renuntiationem requirit. Barbosa, *l. cit.*, num. 28; Miranda, in *Manual. prælator.*, tom. I, qu. 23, art. 6, concl. 2; Bartholom. de Vecchis, *l. c.*, dub. 9, num. 2; Sanchez, *l. c.*, num. 74; Peregrin., *l. c.*, § 30, et alii communiter.

(79. Formam laicorum statuto præscriptam nequaquam oportet servare in renuntiationibus, quæ fiunt a novitiis intra probationis annum nec hujusmodi statuti omissio tales renuntiationes invalidat, utpote factas a personis quæ secundum præsentem statum novitiatus censentur tanquam ecclesiasticæ ac proinde legibus laicalibus solemnitatem inducentibus subiacere non debent, ut decisum fuisse referunt Aldan., in *Compend. canon. resolut.*, lib. II, tit. 9, num. 11, et Barbosa, *Super Trident.*, d. sess. xxv, c. 16, *De regularibus*, n. 31, et idem tenuit Rota in *Parmen. transactionis 20 Decemb. 1627*, coram Durano.

(80. Non est necesse quod renuntiatio

bonorum ut sit valida fiat a novitio integro bimestri ante professionem, sed satis est ut fiat intra totum bimestre ante professionem, quamvis immediate ante ipsam. Barbosa, *loc. cit.*, num. 35; Sanchez, *loc. cit.*, cap. 5, num. 89; Peregrin., *loc. cit.*, § 20; Bartholom. a S. Fausto, *loc. cit.*, lib. V, qu. 192, et alii communiter.

(81. Bimestre hoc computandum est de momento in momentum et secundum quod occurrit mensis in Calendario. Barbosa, *loc. cit.*, n. 37; Sanchez, *l. c.*, n. 81; Bartholom. a S. Fausto, *l. c.*, qu. 193; Spérell., dec. 16, n. 54; Tamburin., *l. c.*, qu. 10, n. 4; Bartholomæus de Vecchis, *l. c.*, disp. 8, dub. 9, n. 5. Unde sac. congr. Concil. sub die 21 Januar. 1617 expresse decrevit « non valere renuntiationem factam a moniali ante duos menses prælixos in d. decreto concilii, » ut ex Aldan. refert Barbosa, *loco cit.*, num. 36.

(82. Renuntiatio facta a novitio per duos menses ante professionem tenet licet ante expletum decimum sextum annum. Sic decisum fuisse a sac. cong. Conc. refert ex Armendar. Barbosa, *loc. cit.*, num. 37, et in *Summa Apost. decis.*, verb. *Renuntiatio novitii*, num. 3.

(83. Ex quacunque causa contingat professionem protrahi ultra annum, valet renuntiatio facta a novitio post decimum novitiatum mensem. Sic decisum fuisse a sac. congreg. Conc. referunt Bartholom. de Vecchis, *l. c.*, disp. 8, dub. 9, n. 5, in fine, et Barbosa, in dict. c. 16, n. 37.

(84. Renuntiatio, a novitio, excedente ætatem 16 annorum facta absque solemnitate decreti concilii Trident. *l. c.*, est invalida, ita ut concilium locum habeat etiam in iis, qui excedunt annum decimum sextum. Sac. congreg. Conc. 13 Januar. 1601, apud Barbosam, in *Summa Apostolic. decis.*, d. verb. *Renuntiatio novitii*, n. 2.

(85. Renuntiatio facta per eum qui nulliter emisit professionem, si postea, cognita invaliditate, iterum valide professus sit, declarans nolle denuo bonis renuntiare, quatenus prior renuntiatio non sustineatur, est nulla. Sac. congreg. 3 Decemb. 1632, apud Barbosam, in cit. *Summa Apostolic. decis.* num. 7.

(86. Deferre habitum novitiorum non est de essentia et necessitate anni probationis ad validitatem professionis, sed sufficit deferre habitum religionis seu professorum. Vide verb. HABITUS, num. 5.

(87. Novitius deferens per annum habitum religionis, completo integro anno probationis, censetur tacite professus, si habitus quem defert non sit patenter distinctus ab habitu professorum, et aliunde concurrant aliæ qualitates requisitæ. Vide d. verb. HABITUS, n. 6.

(88. Secus autem si habitus novitiorum sit patenti distinctione distinctus ab habitu professorum. Vide d. verb. HABITUS, num. 7.

(89. Novitii sine titulo beneficii vel patrimonii aut pensionis nequeunt promoveri

ad sacros ordines; arg. conc. Trident. sess. XXI, cap. 2, et expresse S. Pius V, constitut. 75, incipit *Romanus Pontifex*, ubi dictum concilii decretum extendit ad omnes et singulos cujuscunque ordinis clericos, religiosos non professos, prohibens ipsos sicuti alios clericos sæculares promoveri ad sacros ordines sine dicto titulo. (90. Et hoc ipsum habet locum non solum in novitiis seu non professis, sed etiam in nulliter professis. Sic Rota in *Urgellen. canonicatus* 3 Martii 1595, coram Blanchetto, et sæpe alibi et tenent communiter doctores cum Barbosa in *Conc. Trident.*, d. sess. XXIII, c. 2, et *De offic. et potest. episcop.*, part. II, alleg. 19, n. 5; Garcia, *De Benefic.*, part. II, cap. 5, n. 11 et 12; Reiffenst., lib. I *Decr.*, tit. 11, n. 74. (91. Patres autem Societatis Jesu, qui tria vota paupertatis, castitatis et obedientiæ in Societate emisissent de licentia præpositi generalis, possunt promoveri ad sacros ordines absque titulo, etiam ante solemnem professionem emissam, non obstante d. constitutione S. Pii V. Sic eis specialiter concessit Gregorius XIII const. incip. *Ascendente*, et etiam alii Pontifices. (92. Et novissime Benedictus XIII, constit. incip. *Injuncti Nobis*, statuit nulla ab eadem Societate deberi sic ordinatis alimenta aut congruam sustentationem, si contingat eos ante solemnem professionem a præposito generali a dicta Societate dimitti; quidquid in contrarium scripserint alii. *Vide supra* num. 43.

(93. Novitii non possunt promoveri ad ordines minores a suis superiorib. abbatib. regularibus, quia pendente an. probationis non habentur quoad ordines suscipiendos pro subditis horum superiorum religionis. Barbosa, *supra concil. Trident.*, sess. XXIII, cap. 10, et *De offic. et potest. episcop.*, part. II, alleg. 3, n. 8; Naldus, in *Summa*, verb. *Novitius*, n. 8; Marchin., *De sacram. ordinis*, tract. 1, part. II, c. 10, cum seq.; Tambur., *De jure abbat.*, tom. II, disp. 2, qu. 27; Ugo lin., *De offic. episc.*, cap. 26, § 20, num. 7; Roderic., in *Compend. resol.* 106, num. 2; Miranda, in *Manual. prælator.*, t. I, q. 38, art. 9, concl. 2, in fine, et alii passim, arg. conc. Trident., cit. sess. XXIII, cap. 10, *De reformat.* (94. Unde novitii respectu minorum ordinum ordinandi sunt a proprio episcopo, ut ex cap. *Cum nullus*, *De temporibus ordin.*, in 6. (95. Episcopus autem proprius est episcopus loci monasterii in quo novitius agit novitiatum, cum novitius contrahat domicilium in loco in quo agit annum probationis, ex notatis communiter per Doctores in dicto cap. *Cum nullus*, § final., ut tenet et observat Fagnan., lib. II *Decret.*, c. *Cum inter* 13, *De sentent. et re judicata*; Donat., *Prax. rer. reg.*, t. II, tract. 7, q. 23, n. 4 et 5.

(96. Novitii post professionem in professorio seu in conventu secundi novitiatu sunt collocandi, ut patet ex decretis Clementis VIII adductis a Fagnan., lib. III *Decret.*, cap. *Relatum* 7, n. 82, Ne clerici vel monachi. (97. In novitiatibus et professoriis est

exacte observanda vita communis. Citat. decret. Clement. VIII, apud Fagnan., l. c., num. 48, quæ decreta super receptione et educatione novitiorum a d. Clemente VIII edita, ut ab omnibus præ oculis habeantur, hic ad litteram dantur.

« CLEMENS PAPA VIII.

(98. « § 1. Cum ad regularem disciplinam in singulis religiosorum monasteriis propagandam, novitiorum institutio maxime utilis sit ac necessaria, et nihil ad gravem illam ac laudatissimam præcedentium Patrum vivendi rationem relaxandam, majorem vim habuisse compertum sit quam vel nimiam in recipiendis novitiis facilitatem supra numerum quem capere atque alere monasteria ipsa possent, vel negligendam in probando et examinando eorum spiritu, an vere esset ex Deo atque ex præcipuo desiderio illi inserviendi, vel denique incuriam in eis educandis atque instituendis; idcirco, ut hujusmodi incommodo deinceps occurratur, præcipitur omnibus et singulis, ad quos spectat ut in recipiendis novitiis et in eorum institutione atque educatione, nec non in magistri et aliorum ministrorum electione, præter alia quæ in sacris canonibus et decretis præsertim concilii Tridentini, Pontificiis et cujuscunque ordinis aut instituti constitutionibus continentur, tam in alias designatis quam nunc, et in posterum ad hoc designandis monasteriis et conventibus, hæc, quæ sequuntur, inviolate observari et exsequi perpetuo curent.

« § 2. Primum, quod attinet ad novitiorum recipiendorum formam, ultra diligentem perquisitionem, quæ habenda erit de uniuscujusque natalibus, corporis habitudine, moribus et vita anteacta, ac præcipue eorum qui sextum decimum ætatis suæ annum excedent, an erimiposi, an ære alieno gravati, vel reddendæ alicujus administrationis rationi obnoxii sint, juxta formam constitut. fel. record. Sixti V et moderatiorum subsecutarum; illud etiam superiores, ad quos spectabit, sedulo perquirant, ut quibus in monasteriis et conventibus, ex Apostolica facultate novitiatu fuerint instituti, in iis ad religionem nullus in posterum admittatur, qui et ex honestis parentibus natus non sit, et conditiones a sacris canonibus Summorumque Pontificum constitutionibus præscriptas non habeat, juxta decretum super forma de recipiendis novitiis die 19 Maii 1602 editum.

« § 3. Quisque recipiendus in aliquo ordine regulari, etiam mendicantium, in ea sit ætate constitutus, quam ejus ordinis in quo recipietur, regularia instituta et ordinationes requirant; eam vero litterarum scientiam calleat, aut illius addiscendæ spem indubiam præ se ferat ut minores et suis temporibus majores ordines, juxta decreta sacri concilii Tridentini suscipere valeat. Sed, si quis annum vigesimum quintum excedens ad habitum regularem admitti postulaverit, et talis eruditionis expertus inventus fuerit, in conversorum tantum, qui-

bus litterarum scientia non est necessaria, numerum referatur: ipsi autem conversi non recipiantur ante vigesimum ætatis suæ annum, et nisi saltem præcipua doctrinæ christianæ capita noverint.

« § 4. Demum superiores diligenter exquirant quo spiritu, qua mente ac voluntate id regularis vitæ genus elegerint, quem sibi finem proposuerint, num zelo melioris frugis, ac perfectioris vitæ, et ut Deo liberius famulari possint, an potius levitate, vel humano aliquo affectu, aut inordinato animo ducantur, et an eorum parentes ope, et subsidio ipsorum indigentes, destituantur.

« § 5. Provideant quoque ut omnes etiam conversi recipiendi, priusquam ad habitum regularem admittantur, ab iis quibus munus hoc incumbit, de regula, quam professuri sunt, tribus votis essentialibus, statuque regulari, et aliis cujuscunque ordinis peculiaribus institutis et constitutionibus diligenter instruantur; et quia quarundam religionum mos est, ne dum conversos ad professionem admittentes, verum et oblatos, ut vocant, recipere, circa ipsorum oblatorum receptionem, unaquæque religio suas peculiare constitutiones, specialiaque instituta observare teneatur.

« § 6. Statim atque novitii ad habitum recepti, et in locum novitiatu introducti fuerint, per generalem omnium peccatorum confessionem totius anteactæ vitæ conscientiam discutiant et expurgent.

« § 7. Quod vero ad loci qualitatem uniuscujusque novitiatu spectat, locus hujusmodi propria clausura ab ea parte conventus et monasterii, in qua degunt professi, segregatus sit, atque distinctus, habeatque tot ad dormiendum cellulas separatas, quot erunt numero novitii, vel dormitorium ita capax, ut pro singulis singuli lectuli commode sterni possint, in quo etiam cellula, vel certus, ac determinatus locus pro magistro, ejusque socio reperiat.

« § 8. In eo etiam, præter alias communes commoditates aptus locus adsit ad spirituales collationes, seu conferentias faciendas, ac lectiones, instructionesque magistri audiendas, et in quem hyemis tempore ad calefaciendum: se igne communi recipiant.

« § 9. Oratorium insuper, seu capella, si commode fieri poterit, ad novitios in spiritualibus, præsertim in cæremoniis, ecclesiasticisque functionibus exercendos.

« § 10. Hortus quoque peculiaris ad honestam recreationem, bene conclusus, atque munitus adsit; sin minus, hortum cæteris fratribus communem, recreationis tempore, ingrediantur; ipsis vero novitiis ibi commorantibus curabit magister, cum loci superioris auctoritate, si opus fuerit, ne in eundem quisquam alius ingrediatur.

« § 11. Ad hujusmodi locum novitiatu nemini ejusdem, vel alterius ordinis regularis, etiam conventus, aut monasterii of-

ficiali, ullo unquam tempore, sub quovis prætextu, aditus pateat, præterquam magistro, ejusque socio, ac etiam monasterii, aut conventus superiori, si quando-cunque ingrediendum sibi necessario existimaverit, quo tamen casu, aliquem semper ex senioribus conventus, vel monasterii patribus socium assumat.

« § 12. Hujus loci clausuræ clavis apud magistrum semper asservetur, illique soli liceat ex gravi tantum causa ingressum illuc alicui permittit: si quis autem novitiorum quempiam alloqui voluerit, magistro præsentem, et non aliter alloquatur.

« § 13. Novitiorum magistro socius si per novitiorum instruendorum multitudinem necessarius fuerit, vita, et moribus quoad fieri poterit, consimilis deputetur, qui in his, quæ ad novitiatu regimen spectant, dicto magistro immediate subjectus existat; eliganturque tam magister quam socius per provinciale capitulum, per triennium ad minus onus hujusmodi subituri; quod si aliquo casu, extra tempus capitulare, nova loca novitiatu concedi contingat, tunc electionem magistri novitiorum, et socii hujusmodi, in his novis locis, per generalem, vel provincialem, seu ministrum, aut eorum visitatores, seu vicarios, de definitorum tamen, vel graviorum aliorum Patrum consensu, fieri permittatur; idemque servetur, si intra triennium alterum, vel utramque, urgenti aliqua de causa ex illis locis amoveri, vel mori contigerit, in ejus, vel quorum locum alii consimiles subrogari debeant.

« § 14. Tam novitiorum magister, quam socius ab iis omnibus officiis, oneribusque vacationem habeant, quæ novitiorum curam, et regimen impedire valeant. Ipse magister sacerdotali ordine sit initiatus, ac in quinto saltem supra trigesimum ætatis suæ anno constitutus, et per decennium a professione emissa in religione perstiterit. Socius vero trigesimum annum excedat, sintque ambo doctrina, et quantum per superiorum diligentiam, et vires fieri poterit, vitæ etiam anteactæ exemplo præstantes, orationis præterea, et mortificationis operibus addicti, prudentia charitateque referti, non sine affabilitate graves, zelum Dei cum mansuetudine præ se ferentes, ab omni cordis, ac animi perturbatione, ira præsertim, et indignatione, quæ in se, et erga alios, charitatem impedire consueverunt, quam longissime alieni, et tales demum, qui in omnibus seipos bonorum operum exemplum præbeant, ut ii qui eorum curæ subsunt, illos non tam metuant, quam vereantur, nec illis unquam detrudere quidquam possint.

« § 15. Habeat etiam magister plenam, et absolutam potestatem circa novitiorum institutionem, ac novitiatu regimen, ita ut in illis nemini (visitoribus ac superioribus majoribus, vel etiam localibus exceptis) quovis colore se ingerere liceat.

« § 16. Curam adhibeat diligentem, ut novitii omnes in regulari disciplina sedulo